

— Nog eene vraag: Is Nora met hare moeder alleen vertrokken?

— Neen, een kamenier, die met haar medegekomen was, is met haar insgelijks naar Duitschland gegaan.

— Haar naam? Kent ge hem?

— Wacht eens... Geen gewone naam...

— Arabella?

— Juist. Dat is het.

— Ik weet genoeg... Ik ga u in dat kamertje opsluiten, opdat ge mij niet zoudet volgen... Leg uw horloge hier op tafel... binnen een tiental minuten moogt ge roepen om er uit te geraken... Gehoorzaamt ge niet, dan bekoopt ge het met uw leven... Begrepen?

De rentmeester was meer dood dan levend.

Hij liet zich op een stoel zinken, haalde zijn uurwerk te voorschijn en legde het op de tafel.

— Vaarwel.

Robert verliet het vertrek, sloot de deur achter zich met den sleutel en stapte haastig buiten. Hij begaf zich naar de Teniersplaats, deed een voorbijrollend huurrijtuig stil houden en sprak tot den koetsier, terwijl hij in de koets sprong:

— Suikerrui.

Juist tien minuten later begon de rentmeester met de vuisten op de deur van het spreekkamertje te bonzen en werd door zijne vrouw uit zijn gevangenschap verlost.

Een uurtje later was de brief voor Nora op de post, waarin de rentmeester, met alle mogelijke bijzonderheden, het bezoek van Robert in het hotel der Meir mededeelde.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE DOOD VAN ROBERT.

Robert was op de Suikerrui uit het rijtuig gestapt en had zich naar het huis van Jef den Duivel begeven, waar Bertrand en Speldemans in angst op hem wachtten.

Het was dan ook op vreugdegejuich, dat hij in de ge-

heime woonplaats van het Vleeschhuis werd ontvangen, want Bertrand had aanhoudend den romanschrijver zijne vrees medegedeeld, dat Robert in handen der politie zou vallen.

— Welnu? vroeg Bertrand. Hebt ge iets vernomen?

— Ik weet alles. Nora is weg.

— Weg?

— Gevlucht met hare moeder, naar Duitschland. Ik heb het steeds gevreesd, dat ons vagebondenleven haar op het laatst tot de vlucht zou nopen. Hare liefde was niet sterk genoeg, om mijne gezellin te blijven.

— Waarom is zij er mede begonnen?

— Vergeet niet, Bertrand, dat wij haar op het dwaalspoor hebben gebracht, dat ik haar heb bedrogen om hare liefde te winnen, en zij de min heeft voelen ontluiken, toen ze dacht dat ik Arnold van Slewang was.

— Inderdaad, doch later, toen gij haar hebt medegedeeld wie gij waart, heeft zij er toch in toegestemd uwe vrouw te blijven.

— Het was dan voor haar te laat, om terug te keeren en daarom bleef ze bij mij.

— En als ge haar te Grulen hebt teruggevonden, was ze toch onmiddellijk gereed om u opnieuw te volgen. Hoe legt ge dat dan uit?

— Omdat ze mij liefhad, en dacht dat ze zich toch aan onze levenswijze zou kunnen gewennen.

— Ze heeft gedacht dat ze u beminde, zichzelf wijs-gemaakt dat ze liefde voor u koesterde, maar 't was niet zoo.

— Bertrand!

— Anders ware ze, wat er ook gebeurd mocht zijn, uwe gezellin gebleven.

— Ik verbied u aldus te spreken. Nora heeft me vurig lief gehad, maar welke liefde zou er niet gesmoord worden in zulk vagebondenbestaan, als wij in den laatsten tijd gesleten hebben? Vergeet niet dat Nora eene andere opvoeding heeft genoten en dus nimmer kon instemmen met onze, met mijne handelwijze.

— Het is mogelijk. Wij zullen ieder in deze zaak ons persoonlijk gedacht behouden. Ik wil met u daarover niet redetwisten, want twist betreffende eene vrouw doet haat

geboren worden, zelfs tusschen twee broeders.

— Spreken wij er niet verder over, dat is het beste.

— Weet ge waar Nora zich bevindt?

— Te Königswinter, op een kasteel harer moeder, met de gravin en uwe vrouw.

— Zoo, die vergezelde haar. Die heeft dus ook genoeg van mij. Ik begrijp dat. Het meisje was door grootheidswaanzin aangetast, en liefde heeft ze nooit voor mij gekoesterd. Ze moet weten wat ze te doen heeft: ze is er oud en wijs genoeg voor.

— Ja maar, zei Jan de koetsier, dat gaat zoo niet. Ik zal de feesks doen terugkomen. Ik ben haar vader en ik wil niet dat ze van haar man wegloupt. Terugkomen zal ze!

— Beste Jan, sprak Bertrand, gij gaat niemendal doen. Van vaderrechten zou ik maar niet spreken. Wij hebben voor de opvoeding van het meisje gezorgd. Hadden we dat aan u overgelaten, ik geloof dat het kind dan reeds lang dood of verloren zou geweest zijn. Tusschen u en de geneverflesch was er geen plaats voor eene dochter.

— Ik dat... ik...

— Ge weet dat ik de gewoonte heb, ruw de waarheid te zeggen. Daarenboven, uw kind is meerderjarig en zou u met volle recht wandelen zenden. De eenige, die rechten op haar heeft, ben ik, die haar gehuwd heb, maar ik ben niet van zin die rechten te doen gelden. Ze heeft me vrijwillig verlaten, zonder dat ik haar daartoe de minste reden gegeven heb. Ik heb lang genoeg in Amerika gewoond, om de zeden en gebruiken der Yankees over te nemen, en het leven zoo logisch mogelijk te slijten. En ik hoop dat mijn broeder zich in hetzelfde geval bevindt.

— Ja, zei Robert. Nooit heb ik iemand willen dwingen mijn goesting te doen, en ik zou dat zeker niet willen vergen van het wezen, dat ik innig liefheb. Ik zal Nora niet lastig vallen. Ziehier al wat ik vernomen heb.

Hij verhaalde aan zijn makkers hoe hij in het hotel van de gravin van Grobbendonck met den rentmeester had gesproken en wat deze hem had medegedeeld.

— 't Is een erge slag voor mij, zoo besloot hij zijn verhaal en hij zuchtte diep.

Bertrand bemerkte dat zijn makker bovenmensche-lijke pogingen moest aanwenden, om zijne tranen terug te

kunnen houden en trachtte hem op te beuren.

— Broeder, ge zult in den arbeid die smart verzachten en wel te boven komen. Nu we weer onder mannen zijn, kunnen wij de handen eens goed uit de mouwen steken, en de samenleving verbazend door daden, die het nageslacht met bewondering zal vernemen. Ik heb een heerlijk plan. Als ge uwe twee ooren eens wilt open zetten, zal ik het u openbaren met de noodige bijzonderheden.

— Neen, nu niet, zei Robert, mijn hoofd staat er niet naar. Ik zou wenschen naar onze kamer te gaan en daar een paar uren alleen te wezen.

— De eenzaamheid verzwaart de smart.

— Toch niet. De rust zal me kalmte schenken. Tot straks.

Hij drukte Bertrand de hand lang en innig, en greep ook Speldemans' en Jan's hand.

Dan verliet hij het vertrek en begaf zich naar zijne slaapkamer, die hij met Bertrand betrokken had.

Als hij heengegaan was, zei Bertrand:

— Die verduivelsche heks!... Als ik haar onder handen had, ik diende haar een ferme ranseling toe... Robert is er het hart van in... De kerel zou er onder bezwijken. Ik moet hem nog eens tusschen vier oogen spreken...

Hij vloekte als een ketter van spijt, en klom achter zijn makker naar boven.

— Het is een vervelend avontuur, zei Speldemans. Dat gaat slecht afloopen. Denkt gij dat ook niet, Jan? Gij zegt niets!

— Als ik den mond open, spreekt men van de geneverflesch.

— Ge hebt hem in uw leven ook bijna voor niets anders geopend.

— Daar begint gij nu ook. Ik spreek geen woord meer, ge moogt er op rekenen.

Hij stopte zijne pijp, ontstak ze en keek den rook na, dien hij als een fabriekschouw in het vertrek zond, zonder nog de minste aandacht te gunnen aan den romanschrijver die een dagblad nam en begon te lezen.

Toen Bertrand in de slaapkamer trad, lag Robert geknield voor het bed, met de handen op het deken en het hoofd op de handen.

Hij snikte luid.

— Voor den duivel! kreet Bertrand, dat kan er nu niet meer door... dat is kinderachtig, Robert!... Ik herken u niet meer!... Kom, sta op en luister naar de gezonde rede, Robert! Dat ligt daar nu te weenen als een kind!... Is dat nu... Wel, potverblekken toch, daar krijg ik het nu ook!... 't Is al te sterk.

De krop kwam hem in de keel, en daar stond hij nu ook, de sterke Bertrand, de man, die zijn broeder moest inspreken, met waterlanders in de oogen.

Hij vaagde met de mouw de tranen weg.

— Robert, kom jongen, heb moed... Alles zal zich wel schikken... Wie weet komt Nora niet terug... Ween nu niet meer... Kom, wees kalm!

Robert lichtte het hoofd op en keek met zijn betrand gelaat zijn makker aan.

— Bertrand, ik heb u verzocht mij alleen te laten... Ik smEEK u, ga heen... Laat me weenen, en, als ik kalm ben, zal ik nadenken, nagaan wat mij te doen staat... Ga nu heen...

Bertrand stond daar als versteend.

Hij kon geene woorden vinden om te antwoorden op die bede, die zoo nadrukkelijk werd uitgesproken, dat het ook wel een bevel geleek.

— Als ge 't dan toch wilt... Goed, ik zal gaan... Tot straks... Ja, ik ben weg.

En hij verliet de kamer.

Robert stond op en grendelde de deur.

Hij nam plaats aan de kleine tafel.

Lang bleef hij, met starren blik, voor zich uitstaren.

Op de tafel lagen een papier en een potlood.

Op het papier waren een paar rijmpjes geschreven.

Hij las:

Geachte heer, we zijn hier.

En bij ontvangst van dit papier,

Zult gij, Deraef, reeds ondervinden,

Dat wi...

Een flauwe glimlach speelde op zijne lippen.

— Dat zal Deraef nooit ontvangen... Het is beslist...

Robert en Bertrand zullen niet meer werken...

Hij nam het potlood op en begon te schrijven, na die vier regels te hebben doorgehaald.

Zijn oogen gloeiden, zijne lippen trilden.

Hij schreef koortsig.

Het waren verzen:

AAN NORA !

Op mijn boezem scheen de zonne

En een straal drong in mijn hart,

Dat in gouden licht nu baadde...

Vroeger was 't zoo stil en zwart!

'k Heb u dan mijn hart geschonken...

'k Dacht dat ook de straal der zon

In uw boezem zou ontsteken,

't Hemelsch vuur dat mij verwon.

Maar uw boezem bleef gesloten,

En mijn hart, zoo licht en teer,

Dat door weedom werd gebroken.

Schonk de zon haar straal toen weer.

Op mijn boezem schijnt de zonne,

Stralen dringen in mijn hart,

Doch ontsnappen aan de kloven...

't Blijft nu eeuwig kil en zwart!

De smart der liefde had van den rijmelaar een dichter gemaakt.

Hij wierp het potlood op de tafel.

Hij stond op en begaf zich naar een reiszak, die in een hoek der kamer stond, opende hem en haalde er een portret uit, in een rijken kader geplaatst.

Het was de beeltenis van Nora.

Hij plaatste ze op de tafel en staarde ze eene lange wijl aan.

Een zware zucht ontsnapte zijn beklemden boezem.

— Zal ik moed genoeg hebben?

En, na een poos:

— Het kan toch niet anders. Waarom zou ik blijven leven?

Hij nam het potlood weer en schreef onder de ver-

zen:

«Liefste broeder Bertrand, vergeef mij het verdriet, dat ik u aandoe. Het kon toch niet anders. Vaarwel.»

Hij haalde zijn revolver uit den zak.

Lang staarde hij op het wapen.

Dan, plotseling, bracht hij het naar het hoofd en plaatste den loop op den rechter slaap.

Hij beefde.

Zijn arm zonk.

— 't Is belachelijk, mompelde hij. Robert, die den moed niet heeft te sterven!

Eene poos bleef hij nadenken.

— Waar haal ik den moed?

Hij legde het wapen op de tafel en haalde een pakje sigaretten uit den zak.

— Ik zweer op het hoofd van Nora, zeide hij, dat, als de sigaret mij de lippen brandt, ik mij door den kop schiet... Nimmer heb ik een eed gedaan, dien ik niet nakwam! Het lot is geworpen.

Hij ontstak de sigaret.

Koortsig rookte hij, zonder het lichte rookrolletje uit den mond te nemen.

Daar zengde het vuur zijne lippen.

Hij greep de revolver, bracht ze naar het hoofd en een schot knalde.

Een paar sekonden later liep Jan de koetsier de deur der slaapkamer in.

Achter hem drong Bertrand in het vertrek.

Robert was van den stoel gezakt en voor het bed gerold. Bertrand wierp zich bij het lichaam op de knieën.

Hij nam Roberts hoofd in beide handen.

De hersenpan was verbrijzeld.

— Dood! gilde hij. Dood!... Robert!...

— Een dokter! kreet Speldemans.

— Die kan hier niets meer doen, sprak Jef de Duivel, die insgelijks naar boven was geijld... Hier valt niet te dralen. Laat ons allen maken dat we wegkomen. Binnen eenige oogenblikken is de politie hier. Kom, ik weet waar-

Eerbiedig ontblootte hij het hoofd. (Blz. 412)

heen.

Met geweld moesten Speldemans en Jan, Bertrand

van het lijk wegrukken.

Hij worstelde tegen de twee mannen, en liet onsamenghangende woorden hooren.

Zij voerden hem mede.

Als de politie verscheen, vonden zij 't lijk van Robert, 't wapen, de verzen en de laatste woorden, die hij geschreven had, doch geen levend wezen.

De anderen waren verdwenen.

Dadelijk werd Deraef verwittigd.

Hij kwam naar het huis van Jef den Duivel en herkende dadelijk Robert.

Eerbiedig ontblootte hij het hoofd.

— De dood koopt alles af, sprak hij... Die man bezat een groote ziel en was een genie.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN